

Instagram: stela_knjige
Facebook: stela
www.stelaknjige.rs

NASLOV ORIGINALA
Ana Huang
KING OF WRATH (Kings of Sin #1)

Copyright © 2022. KING OF WRATH by Ana Huang
Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2025

ZA IZDAVAČA
Marko Sabovljević

UREDNIK
Marina Sabovljević

LEKTURA I KOREKTURA
Lidija Cenić

DIZAJN KORICA
Siniša Subotić

SLOG I PRELOM
Studio Znak

ŠTAMPA
Alpha print, Zemun

TIRAŽ
1.000

IZDAVAČ
Publik praktikum, imprint Stela
Dobrovoljačka 10/I, Zemun
office@publikpraktikum.rs
011/4202 544; 011/4202 545

GODINA IZDANJA
2025

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući foto-kopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

KRALJ GNEVA

ANA HUANG

Prevela s engleskog
Jelena Radojičić

Stela

Za sve koji se bore za one koje vole – uključujući sebe.

Plejlista

- „Empire State of Mind” – *Jay-Z feat. Alicia Keys*
- „Luxurious” – *Gwen Stefani*
- „Red” – *Taylor Swift*
- „Teeth” – *5 Seconds of Summer*
- „Partition” – *Beyoncé*
- „Pretty Boy” – *Cavale*
- „All Mine” – *PLAZA*
- „Can’t Help Falling in Love” – *Elvis Presley*
- „We Found Love” – *Rihanna*
- „Counting Stars” – *One Republic*
- „The Heart Wants What It Wants” – *Selena Gomez*
- „Stay” – *Rihanna*

Upozorenje

Ova priča sadrži eksplicitan seksualni sadržaj, vulgarnosti, blaže nasilje i teme na koje bi pojedini čitaoci mogli biti osetljivi.

1.

Vivijan

„NE MOGU DA VERUJEM DA JE OVDE. ON NE DOLAZI NA OVE događaje, osim ako je prijatelj sa organizatorom.”

„Jesi li video da je spustio Arna Rajnharta na mesto niže na *Forbsovoj* listi milijardera? Jadan Arni, umalo nije doživeo nervni slom nasred Žan Žorža¹ kada je saznao...”

Došaptavanja su počela negde na polovini godišnje akcije prikupljanja sredstava za ugrožene životinje Fondacije *Frederik Vajldlajf*.

Ove godine zvezda večeri je bila malena morska šljukarica boje peska, ali tokom prijema niko od dve stotine gostiju nije pričao o ugroženim pticama uz šampanjac i kanoli od kavijara.

„Čuo sam da renoviranje vile njegove porodice na jezeru Komo košta *sto* miliona dolara. Stara je više vekova, pa pretpostavljam da je krajnje vreme.”

Šapat je postajao sve glasniji, praćen prikrivenim pogledima i ponekim sanjivim uzdahom.

Nisam se okrenula da vidim zbog koga su – inače hladni kao led – članovi visokog društva Menhetna tako *usplahireni*. Zapravo me i nije bilo briga. Bila sam previše usredsređena na određenu naslednicu robnih kuća koja se teturala prema stolu u vrtoglavo visokim potpeticama. Brzo je pogledala oko sebe, a zatim privukla jednu od personalizovanih poklon-kesa i gurnula je u svoju tašnu.

---

¹ Francuski gastronomski restoran u Njujorku. (Prim. prev.)

Čim je otišla, progovorila sam preko bubice. „Šenon, šifra ružičasto za promotivnim stolom. Saznaj čiju je kesu uzela i zameni je.”

Večerašnje kese su sadržale poklone vredne više od osam hiljada dolara, ali je bilo lakše dodati trošak iz budžeta događaja nego suočiti se sa Denmanovom naslednicom.

Moja pomoćnica je zastenjala preko linije. „Tili Denman, *opet?* Zar nema toliko novca da može da kupi sve što je na tom stolu, a da joj ostanu milioni?”

„Da, ali ne radi ona to zbog novca. U pitanju je adrenalin”, rekla sam. „Kreni. Naručiću sutra puding od banane iz poslastičarnice ‘Magnolija’ da ti se iskupim za težak zadatak zamene poklon-kese. I za ime boga, saznaj gde je Penelopi. Ona treba da vodi računa o poklonima.”

„Ha, ha”, rekla je Šenon, očigledno shvatajući moj sarkazam. „Dobro. Proveriću kese s poklonima i Penelopi, ali sutra očekujem *veliku* porciju pudinga od banane.”

Nasmejala sam se i zavrtela glavom kad se veza prekinula.

Dok je ona rešavala problem s kesom sa poklonima, ja sam obilazila prostoriju i pazila na druge požare, velike ili male.

Kad sam tek počela ovo da radim, bilo mi je čudno što radim na događajima na koje bih inače bila pozvana kao gost. Ali s vremenom sam se navikla, a prihod mi je pružio blagu nezavisnost od roditelja.

To nije bio deo mog fonda, a ni nasledstvo. Bio je to novac koji sam zaradila poštenim radom, kao organizator luksuznih događaja na Menhetnu.

Uživala sam u izazovu osmišljavanja divnih događaja od nule, a bogati ljudi se oduševljavaju kada je nešto divno. To je bilo na obostranu korist.

Ponovo sam proveravala podešavanje zvuka za glavni govor kasnije te večeri, kada mi je Šenon žurnim korakom prišla. „Vivijan! Nisi mi rekla da je on tu!”, siktala je.

„Ko?”

„*Dante Ruso.*”

Sve misli o kesama i proverama zvuka izletele su mi iz glave.

Naglo sam se okrenula ka Šenon i zagledala se u njene svetle oči i zajapurene obraze.

„Dante Ruso?” Srce mi je lupalo bez očiglednog razloga. „Ali nije potvrdio dolazak.”

„Pa za njega ne važe pravila.” Praktično je treperila od uzbuđenja. „Ne mogu da verujem da se pojavio. Ljudi će nedeljama pričati o ovome.”

Malopredašnja došaptavanja odjednom su imala smisla.

Dante Ruso, zagonetni izvršni direktor *Ruso grupacije*, konglomerata luksuzne robe, retko je posećivao javne događaje koje nije organizovao on sam, neko od njegovih bliskih prijatelja ili važnih poslovnih saradnika. Fondacija *Frederik Vajldlajf* nije spadala ni u jednu od tih kategorija.

Pored toga, bio je jedan od najbogatijih i stoga najupadljivijih ljudi u Njujorku.

Šenon je bila u pravu. Ljudi će šušcati o njegovom dolasku nedeljama, ako ne i mesecima.

„Dobro”, rekla sam, pokušavajući da obuzdam svoje iznenada pomahnitalo srce. „Možda će to podići svest o problemu ugroženih morskih šljukarica.”

Zakolutala je očima. „Vivijan, nikoga nije briga” – zastala je, pogledala oko sebe i spustila ton – „*nikoga stvarno ne zanimaju šljukarice*. Mislim, žao mi je što su ugrožene, ali budimo iskreni. Ljudi su došli samo da budu viđeni.”

Još jednom je bila u pravu. Ipak, bez obzira na razlog njihovog dolaska, gosti su prikupljali novac za dobar cilj, a dok bude događaja, i ja ću imati posla.

„Prava tema večeri”, rekla je Šenon, „je Danteov privlačan izgled. Nikada nisam videla muškarca kome smoking tako dobro stoji.”

„Imaš dečka, Šen.”

„Pa? Nije zabranjeno primetiti lepotu drugih ljudi.”

„Da, pa mislim da si dovoljno *primećivala*. Došle smo da radimo, a ne da gledamo goste.” Nežno sam je gurnula prema stolu za deserte. „Možeš li da izneseš još bečkih kolačića? Ponestaje ih.”

„Smaračice”, progundala je, ali me je poslušala.

Pokušala sam da se ponovo usredsredim na podešavanje zvuka, ali nisam mogla da se oduprem potrebi da skeniram prostoriju u potrazi

za gostom koji je bio iznenađenje večeri. Pogled mi je preleteo pored di-džeja i trodimenzionalne figure morske šljukarice, da bi zastao na gužvi pored ulaza.

Ljudi je bilo toliko da nisam mogla da vidim zbog čega su se okupili, ali smela sam da se kladim u sav svoj novac da je Dante bio u centru njihove pažnje.

Moje sumnje su se potvrdile kad se gomila nakratko pomerila i otkrila pramen tamne kose i široka ramena.

Naježila sam se čim sam zaista postala svesna njegovog prisustva.

Danteovi i moji društveni krugovi imali su dodirnih tačaka, ali nikada se nismo zvanično upoznali. S obzirom na sve što sam čula o njegovoj reputaciji, bilo mi je drago što je tako.

Ipak, njegova privlačnost je bila magnetska i osetila sam njegovo prisustvo preko cele prostorije.

Uporno zujanje uz bok rasteralo je trnce koji su mi obložili kožu i skrenulo moju pažnju s Danteovog kluba obožavalaca. Sneveselila sam se kad sam izvadila lični mobilni telefon iz torbice i videla ko zove.

Ne bi trebalo da primam lične pozive dok radim događaj, ali jednostavno nisam htela da ignorišem poziv Fransisa Lausa.

Još jednom sam proverila da nema hitnih slučajeva koje bih morala odmah da rešavam, a zatim sam ušla u najbliži toalet.

„Zdravo, oče.” Nakon gotovo dvadeset godina prakse, formalni pozdrav mi je lako prelazio preko usana.

Nekada sam ga zvala tata, ali pošto je kompanija *Laus nakit* postala uspešna i pošto smo se preselili iz tesnog dvosobnog stana u vilu u ulici Bikon hil, on je insistirao da počnem da ga zovem ocem. Očigledno mu je to zvučalo „prefinjenije” i „otmenije”.

„Gde si ti?” zagrmeo je njegov duboki glas iz telefona. „Zašto tako odjekuje?”

„Na poslu sam. Ušunjala sam se u toalet da ti se javim.” Naslonila sam se kukom na pult i osetila potrebu da dodam: „U pitanju je prikupljanje sredstava za ugroženu vrstu šljukarica.”

Nasmejala sam se njegovom teškom uzdahu. Otac uopšte nije imao strpljenja za nejasne ciljeve koje ljudi koriste kao izgovor za

zabavu iako je on ipak dolazio na ovakve događaje. To je bila prava stvar.

„Svakog dana saznajem za novu ugroženu životinju”, gundao je. „Tvoja majka je u odboru za prikupljanje sredstava za neke ribe ili nešto, kao da ne jedemo morske plodove jednom nedeljno.”

Moja majka, nekada kozmetičarka, sada je bila profesionalna članica društva i dobrotvornog odbora.

„Pošto si na poslu, biću kratak”, rekao je otac. „Želeli bismo da nam se pridružiš na večeri u petak uveče. Imamo važne vesti.”

Uprkos njegovoj formulaciji, to nije bio poziv.

Moj osmeh je splasnuo. „Sad u petak?” Bio je utorak, a ja sam živela u Njujorku, dok su moji bili u Bostonu.

Bio je to zahtev u poslednjem trenutku čak i po njihovim standardima.

„Da.” Otac nije detaljnije objasnio. „Večera je tačno u sedam. Nemoj da kasniš.” Spustio je slušalicu.

Telefon mi je ostao na uvetu još trenutak pre nego što sam ga sklonila. Iskliznuo mi je s lepljivog dlana na pod pre nego što sam ga gurnula nazad u tašnu.

Neverovatno kako je jedna rečenica mogla da me baci u vrtlog anksioznosti.

Imamo važne vesti.

Da li se nešto desilo s kompanijom? Da li je neko bio bolestan ili umro? Jesu li roditelji prodali svoju kuću i preselili se u Njujork kao što su jednom pretili?

Um mi je jurio kroz hiljadu pitanja i mogućnosti.

Nisam imala odgovor, ali jedno sam znala.

Hitan poziv u dvorac Laus nije slutio na dobro.

2.

Vivijan

DNEVNA SOBA MOJIH RODITELJA IZGLEDALA JE KAO DVOSTRANI prikaz iz Arhitektural dajdžesta. Stolovi sa duborezom bili su postavljeni pod pravim uglom u odnosu na kožnu česterfield garnituru; porcelanski setovi za čaj bili su poređani uz preskupe figurice. Čak je i vazduh mirisao hladno i bezlično, na neki skup osveživač.

Neki ljudi su imali domove; moji roditelji su imali izložbenu postavku.

„Koža ti izgleda umorno.” Majka me je kritično pregledala. „Ideš li na svoje mesečne tretmane lica?”

Sedela je prekoputa mene, a njena koža blistala je bisernim sjajem.

„Da, majko.” Obrazi su me zboleli od usiljene učtivosti mog osmeha.

Zakoračila sam u dom svog detinjstva pre svega deset minuta, a već sam čula kritike zbog kose (previše neuredne), noktiju (predugačkih), a sada i tena.

Jedno uobičajeno veče u vili Lausovih.

„Dobro. Zapamti, ne smeš da se zapustiš”, rekla je ona. „Još nisi udata.”

Zadržala sam uzdah. *Idemo opet s tom pričom.*

Uprkos uspešnoj karijeri na Menhetnu, gde je planiranje događaja bilo teže od prodaje dizajnerskih uzoraka, moje roditelje je zanimalo samo to što nemam dečka a, samim tim, ni izgleda za brak.

Tolerisali su to što radim jer više nije bilo moderno da naslednice ništa ne rade, ali im je *kretala voda na usta* pri pomisli na zeta, onog koji bi ojačao njihovo uporište u krugovima stare bogataške elite.

Bili smo bogati, ali nismo mogli da pobegnemo od toga da smo skorojevići. Ne u ovoj generaciji.

„Još sam mlada”, rekla sam strpljivo. „Imam dovoljno vremena da upoznam nekoga.”

Imala sam samo dvadeset osam godina, ali moji roditelji su se ponašali kao da ću se pretvoriti u čuvara kripite istog trenutka kad otkuca ponoć na moj trideseti rođendan.

„Skoro ti je trideset”, uzvratila je. „Ne postaješ ništa mlađa i moraš početi da razmišljaš o braku i deci. Što duže čekaš, manje je mogućnosti.”

„Razmišljam o tome.” *Razmišljam o godini slobode koja mi je preostala pre nego što budem primorana da se udam za bankara s rednim brojem iza prezimena.* „Što se tiče podmlađivanja, tu su botoks i plastična hirurgija.”

Da je moja sestra bila tu, nasmejala bi se. Pošto nije, moja šala je izazvala manje emocija nego loše pripremljen sufle.

Majčine usne su se pretvorile u tanku liniju.

Pored nje, očeve guste obrve sa sedim vrhovima spojile su se u strogo V nad njegovim nosom.

Živahan šezdesetogodišnjak u formi, Fransis Laus je u potpunosti izgledao kao izvršni direktor koji je sâm postigao uspeh. Od male porodične radnje, za tri decenije pretvorio je *Laus nakit* u multinacionalnog diva, a njegov nemi pogled bio je dovoljan da me natjera da se povučem ka naslonu kauča.

„Kad god pomenemo brak, ti zbijaš šale.” Ton mu je odisao neodobravanjem. „Brak je *ozbiljna* stvar, Vivijan. To je važno za našu porodicu. Ugledaj se na svoju sestru. Zahvaljujući njoj, sada smo povezani s kraljevskom porodicom iz Eldore.”

Ugrizla sam se za jezik tako jako da mi je ukus bakra ispunio usta.

Moja sestra se udala za eldorskog grofa koji je bio kraljičin dalji rođak. Naša „veza” s kraljevskom porodicom malog evropskog

kraljevstva bila je nategnuta, ali u očima mog oca, aristokratska titula je bila aristokratska titula.

„Znam da je ozbiljna stvar”, rekla sam i dohvatila čaj. Morala sam nešto da radim s rukama. „Ali *još uvek* nije nešto o čemu treba da razmišljam. Vidam se s ljudima. Istražujem svoje prilike. U Njujorku ima mnogo slobodnih muškaraca. Samo treba da pronađem pravog.”

Izostavila sam najvažnije: bilo je mnogo slobodnih muškaraca u Njujorku, ali je broj slobodnih strejt muškaraca koji nisu nepouzđani, kreteni ili ekscentrični preko svake mere bio mnogo manji.

Poslednji momak s kojim sam izašla pokušao je da me odvuče na seansu na kojoj bismo prizivali njegovu mrtvu majku kako bi me ona „upoznala i odobrila”. Nema potrebe da kažem da se nikada više nismo videli.

Ali moji roditelji to nisu morali da znaju. Za njih je informacija da izlazim tu i tamo sa zgodnim naslednicima fondova bila dovoljna.

„Dali smo ti dovoljno vremena da nađeš nekoga u protekle dve godine.” Otac je zvučao neimpresionirano mojim navijanjem. „Nisi imala nijednog ozbiljnog dečka od poslednje... *veze*. Jasno je da se tebi ne žuri kao nama, pa sam uzeo stvar u svoje ruke.”

Ruka u kojoj sam držala čaj zastala mi je na pola puta do usana. „Što znači?”

Mislila sam da važne vesti na koje je aludirao imaju veze s mojom sestrom ili kompanijom. Ali šta ako...

Sledila mi se krv.

Ne. To nije moguće.

„Znači da sam ti obezbedio odgovarajuću priliku.” Otac je ispustio bombu bez ikakvog upozorenja ili vidljivih emocija. „Uložio sam mnogo truda, ali dogovor je postignut.”

Obezbedio sam ti odgovarajuću priliku.

Njegove reči su mi se zarile u grudi i gotovo razorile moju spoljašnju smirenost.

Moja šoljica je zazveckala kad sam je vratila na tacnu, zbog čega me je majka prekorno pogledala.

Konačno sam bila previše zauzeta obradom informacije da bih brinula zbog njenog neodobravanja.

Dogovoreni brakovi bili su uobičajena praksa u našem svetu velikih poslova i igara moći, i oni nisu bili stvar ljubavi; bili su to savezi. Moji roditelji su udali sestru zbog titule i znala sam da dolazi moj red. Samo nisam očekivala da će stići tako... tako *brzo*.

Gorki koktel šoka, strave i užasa spustio mi se niz grlo.

Od mene se očekivalo da sklopim doživotni ugovor nakon „mnogo truda” sa očeve strane.

Baš ono što svaka žena želi da čuje.

„Pustili smo te da se razvlačiš suviše dugo, a ova prilika će nam biti od velike koristi”, nastavio je otac. „Siguran sam da ćeš se složiti kad ga vidiš na večeri.”

Koktel se pretvorio u otrov i počeo da me nagriza iznutra.

„Na večeri? Misliš na *večerašnjoj* večeri?”, glas je zvučao daleko i strano, kao da ga čujem u ružnom snu. „Zašto mi nisi ranije rekao?”

Upasti u zasedu s vestima o dogovorenom braku bilo je dovoljno loše. Upoznati budućeg verenika bez pripreme bilo je sto puta gore.

Nije ni čudo što je majka bila kritičnija nego inače. Očekivala je dolazak budućeg zeta.

Želudac mi se zgrčio, a mogućnost da izbacim njegov sadržaj po maminom dragocenom persijskom tepihu bila je sve bliža stvarnosti.

Sve se događalo suviše brzo. Poziv na večeru, vest o mojoj veridbi, predstojeći susret – zavrtilo mi se u glavi od pokušaja da sve ispratim.

„Nije potvrdio do danas zbog... komplikacija u rasporedu.” Moj otac je zagladio rukom košulju. „Na kraju ćeš morati da ga upoznaš. Nije bitno da li će to biti večeras, za nedelju ili za mesec dana.”

U stvari, jeste bitno. Nije isto kad sam psihički spremna da upoznam verenika i kad mi ga bace u lice bez upozorenja.

Moj odgovor je došao blizu tačke ključanja, predodređen da nikada ne proključa. Uzvratanje je bilo strogo zabranjeno u domaćinstvu Lausovih. Bila sam dužna da poštujem njegova pravila čak i kad sam odrasla, a neposlušnost je uvek nailazila na brzu kaznu i oštre reči.

„Želimo da se sve odigra što je moguće brže”, uskočila je majka. „Potrebno je vreme da se isplanira pristojno venčanje, a tvoj verenik je, ovaj, poseban u vezi sa detaljima.”

Neverovatno, već je tog čoveka zvala mojim verenikom iako ga još nisam upoznala.

„Časopis *Mode de Vie* ga je prošle godine proglasio za jednog od najpoželjnijih neženja mlađih od četrdeset godina. Bogat, zgotan, moćan. Iskreno, tvoj otac je nadmašio samog sebe.” Majka je potapšala oca po ruci, blistajući od ponosa.

Nisam je videla ovako uzbuđenu otkako je prošle godine dobila mesto u Odboru za planiranje aukcije vina Bostonskog društva.

„To je... sjajno”, osmeh mi je zadrhtao od napora da ga zadržim na licu.

Moja prilika je bar verovatno imala sve zube. Ne bih se čudila da me roditelji udaju za nekog oronulog milijardera na samrti. Novac i status su im bili na prvom mestu; sve ostalo je bilo manje važno.

Duboko sam udahnula i požešela da moj um ne skrene baš na taj put.

Saberi se, Viv.

Koliko god da sam se uznemirila jer su mi roditelji ovo nametnuli, mogla sam da poludim kasnije, *nakon* što preguram večer. Nije baš da mogu da odbijem. Kada bih to učinila, roditelji bi me se odrekli.

Osim toga, moj budući muž – želudac mi se ponovo zgrčio – će svakog trenutka stići i ne smem da pravim scene.

Obrisala sam dlan o bedro. Vrtelo mi se u glavi, ali držala sam se maske koju sam uvek nosila kod kuće. *Staložena. Mirna. Pristojna.*

„Dakle.” Progutala sam knedlu i naterala se da zvučim opušteno. „Da li gospodin Savršeni ima ime ili je poznat samo po svojoj neto vrednosti?”

Nisam se sećala svih koji su bili na listi *Mode de Vie*, ali oni koje *jesam* upamtila, nisu ulivali mnogo poverenja. Ako on...

„Po neto vrednosti među nepoznatima. Po imenu prema odabranim prijateljima i porodici.”

Kičma mi se ukočila od dubokog, neočekivanog glasa iza mene. Bio je tako blizu da sam *osetila* tutnjavu reči na leđima. Klizile su preko mene kao med zagrejan na suncu – dubok i senzualan, s blagim italijanskim naglaskom od kojeg je svaki nervni završetak trnuo od zadovoljstva.

Osetila sam kako mi krv struji.

„Ah, tu si.” Otac je ustao sa čudnim, pobedonosnim sjajem u očima. „Hvala što si došao u tako kratkom roku.”

„Kako da propustim priliku da upoznam vašu divnu ćerku?”

Nagoveštaj podsmeha ukaljao je reč *divnu* i u trenutku sprao sva-ku privlačnost koju sam primetila u glasu.

Led je ugasio vrelinu u mojim venama.

Toliko o gospodinu Savršenom.

Imala sam poverenja u svoj instinkt kad su ljudi u pitanju, a osećaj mi je rekao da je vlasnik glasa oduševljen večerom kao i ja.

„Vivijan, pozdravi našeg gosta.” Da se majka šire osmehnula, lice bi joj se prepolovilo.

Gotovo da sam očekivala da će nasloniti obraz na ruku i sanjivo uzdahnuti kao zaljubljeni šiparica.

Odagnala sam tu uznemirujuću sliku iz glave pre nego što sam podigla glavu.

Ustala.

Okrenula se.

I potpuno ostala bez daha.

Gusta crna kosa. Maslinasti ten. Pomalo kriv nos, koji je više naglašavao nego ublažavao njegov grubi muški šarm.

Moj budući muž je bio razaranje u odelu. Nije bio zgodan na uobičajen način, ali tako moćan i ubedljiv da je njegovo prisustvo usisalo svaki molekul kiseonika u prostoriji kao crna rupa koja proždire novorođenu zvezdu.

Bilo je generalno zgodnih muškaraca, a postojao je i on.

A za razliku od njegovog glasa, njegovo lice mi je bilo veoma dobro poznato.

Težina šoka pritisnula mi je srce.

Nemoguće. Nije bilo šanse da je to bio moj dogovoreni verenik. Ovo je sigurno bila šala.

„Vivijan.” Majka je prikrila svoj prekor.

Tačno. Večera. Verenik. Upoznavanje.

Trgla sam se i usiljeno, ali učtivo se osmehnula. „Vivijan Laus. Drago mi je.”

Ispružila sam ruku.

Prošao je trenutak pre nego što ju je prihvatio. Topla snaga mi je progutala dlan i kroz ruku mi je prošla struja.

„To sam već shvatio, pošto je vaša majka više puta izgovorila vaše ime.” Razvukao je svoje zapažanje tako lenjo da je zvučalo kao šala; njegov strog pogled rekao mi je da je to sve, samo ne šala. „Dante Ruso. Meni je drago.”

Ponovo sam osetila podrugljivost u tonu, suptilnu, ali odsečnu.

Dante Ruso.

Izvršni direktor *Ruso grupacije*, koja je među petsto najjačih kompanija u svetu, i čovek koji je izazvao onu gužvu na svečanom prijemu Fondacije *Frederik Vajldlajf* pre tri noći. On nije bio samo najpoželjniji neženja; bio je *pravi* neženja. Neuhvatljivi milijarder koga je svaka žena želela, a nijedna nije mogla da ga ima.

Imao je trideset šest godina, bio slavno oženjen svojim poslom i do ovog trenutka nije pokazivao nameru da odustane od momačkog života.

Zašto bi onda baš Dante Ruso pristao na ugovoreni brak?

„Predstavio bih se svojom neto vrednošću”, rekao je, „ali bilo bi nepristojno svrstati vas u nepoznate ljude, s obzirom na svrhu večerašnje večere.”

U njegovom osmehu nije bilo ni trunke topline.

Obrazi su mi se zarumeneli zbog podsećanja da je čuo moju šalu. Nije bila zlonamerno, ali razgovor o novcu drugih ljudi smatra se neotesanim iako svi to potajno rade.

„To je veoma pažljivo od vas.” Hladnim odgovorom prikrla sam svoju sramotu. „Ne brinite, gospodine Ruso. Kada bih želela da znam vašu neto vrednost, mogla bih da je proguglam. Sigurna sam da su informacije lako dostupne, kao i priče o vašem legendarnom šarmu.”

U njegovim očima je zaiskrio blesak, ali nije se upecao. Gledali smo se u oči trenutak, a zatim je izvukao dlan iz mog i prešao preciznim, nezainteresovanim pogledom preko mog tela.

Ruka mi je trnula od topline, ali ostala sam hladna poput boga koji ostaje ravnodušan pred smrtnikom.

Ponovo sam se ukočila pod Danteovim pogledom, odjednom preterano svesna svog kostima od tvida koji je odobrila Sesilija Laus, bisernih naušnica i cipela s niskom potpeticom. Čak i svoj omiljeni crveni ruž zamenila sam onim neutralne boje koji se njoj dopadao. Ovo je bila moja uobičajena uniforma za posetu roditeljima, a sudeći po tome kako je Dante stisnuo usne, nije bio posebno zadivljen.

Stomak mi se grčio od nelagode pomešane s ljutnjom kad su se te nemilosrdne, tamne oči ponovo zaustavile na mojim.

Razmenili smo samo nekoliko reči, a ja sam već bila sigurna u dve stvari.

Prvo, Dante će mi biti verenik.

Drugo, možda ćemo se međusobno poubijati pre nego što stignemo do oltara.